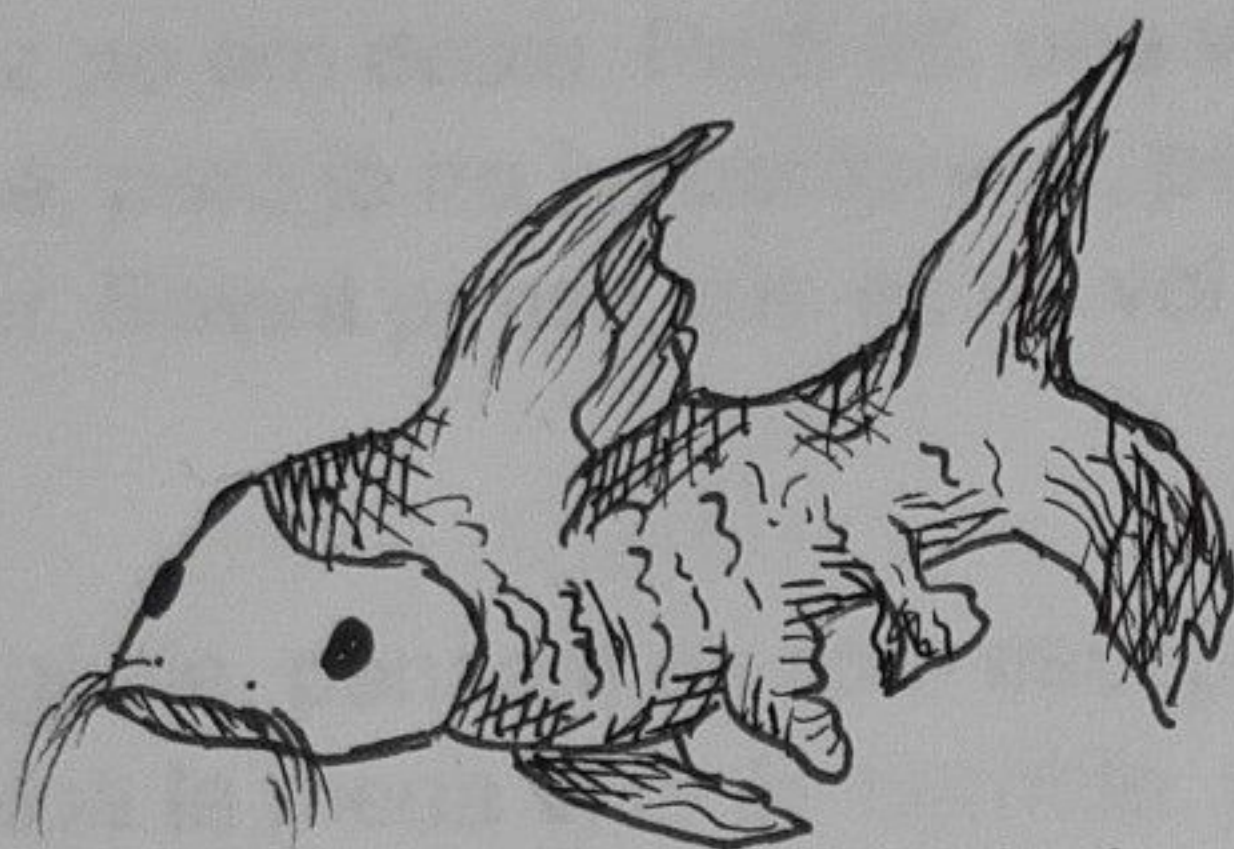

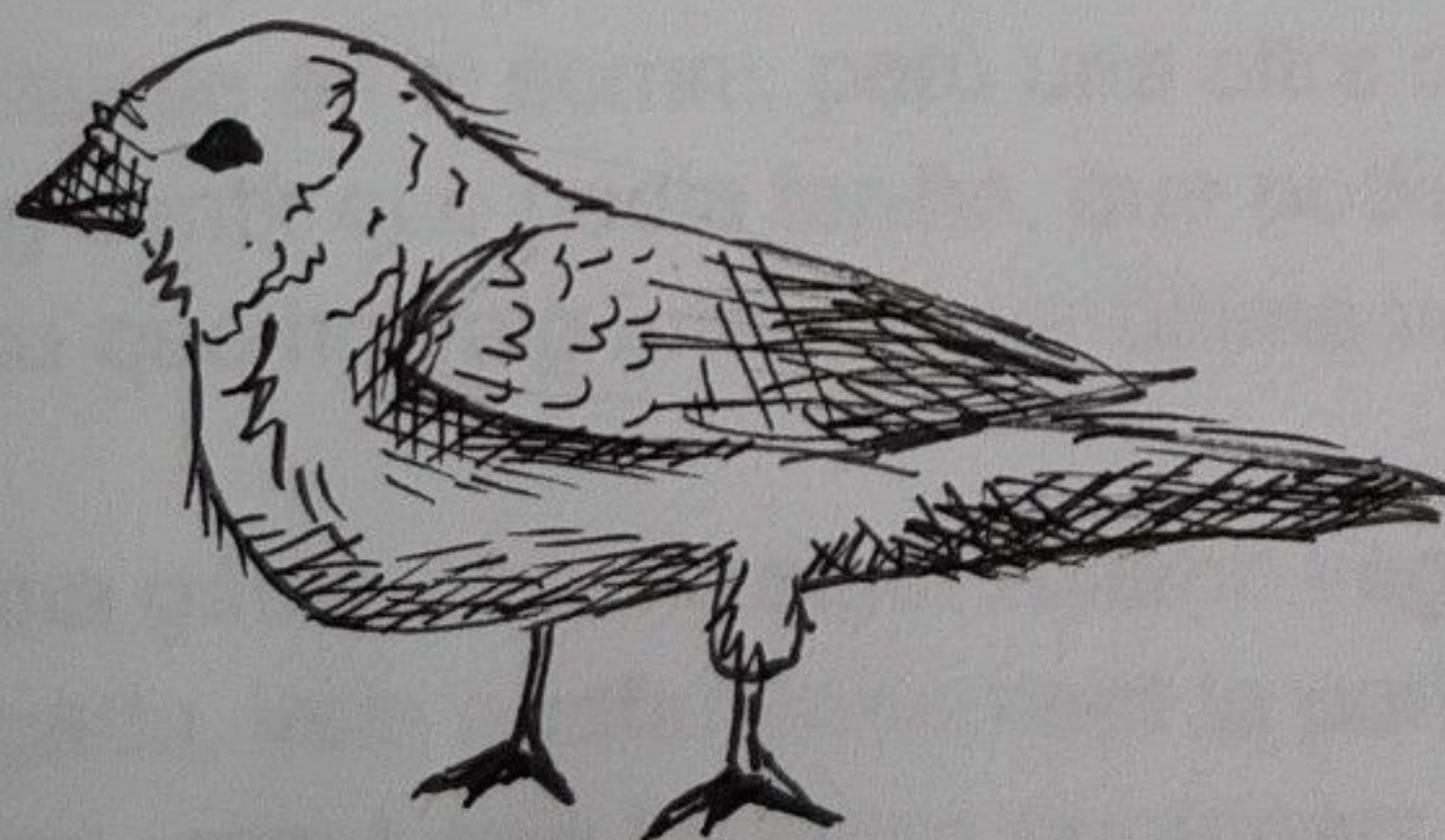
PEIX DINS D'UNA GÀBIA

Sóc un peix dins d'una gàbia, no estic segur de com he arribat ací, en realitat, mai m'ho he preguntat, simplement ho he acceptat, sense més. Recorde haver viscut en una peixera plena d'aigua, on em sentia a gust, però la gàbia no està malament.

Sóc un peix dins d'una gàbia, el meu germà té ales i un pic, és diferent a mi, però ell em recorda tots els dies que les nostres diferències no són importants. El meu germà té molta imaginació, cada dia inventa històries només per a mi, històries de tot tipus de criatures i móns. També em compta sobres les seues aventures fora de la gàbia, de les coses que veu i el que sent.

Sóc un peix dins d'una gàbia, escoltant al meu germà, que em parla sobres les coses que admira quan ix de la gàbia, la mateixa gàbia que em té presioner, que no em deixa ser lliure, que, encara que use tota la força de la meua cua i les meues aletes, no em solta. Em reté amb força i no em deixa respirar cada vegada que intente seguir el meu germà. Així que he de conformar-me amb tan sols escoltar-lo, mentres anhell volar junt amb ell.

Sóc un peix dins d'una gàbia, el meu germà tracta de calmar-me cada vegada que tinc un malson, fa un bon treball, però sempre els recorde. Mentres ell no està, ells invadeixen el meu cos, s'aferren a mi amb força, es fiquen davall de les meues escates i brànquies. Em recorden que no pertany, que no sóc com el meu germà i que mai aconseguiré escapar de la gàbia. El meu germà sempre em repetix el mateix, que els ignore, que no els faça cas, però ell no ho entén, no comprén el dolor que he de suportar, mentres ell vola entre els arbres.

Sóc un peix dins d'una gàbia, tractant que el patiment no em consumisca. No em queda d'una altra, ja que no puc escapar, ni tampoc morir. Encara que no tinc aigua

ni menjar, no moure, perquè la gàbia no m'ho permet. Moltes vegades m'he preguntat com puc viure així, i el meu germà també. No entenc perquè la gàbia m'odia tant, però em desitja al mateix temps, ja que fa la meua vida miserable, però em conté dins d'ella.

Sóc un peix dins d'una gàbia, una vegada i una altra li suplique al meu germà que em permeta anar amb ell fora de la gàbia, per a conèixer el que ell coneix, i descobrir el que la gàbia no em deixa. Però ell, una vegada i una altra, es nega. Diu que és per a protegir-me, però jo no ho comprenc, perquè sempre diu coses boniques sobre l'exterior. Sovint pense que ell no vol que les veja o que m'està mentint.

Sóc un peix dins d'una gàbia, pensant en com escapar. Ja no suporto estar dins de la gàbia. Per la seua culpa la meua vida és horrible, perquè no es cansa de mi, però jo sí d'ella. He tractat d'explicar-li-ho al meu germà, però ell no m'ajuda. Cada vegada que li demane anar amb ell, sabent que la gàbia no m'ho permetria, però tinc l'esperança que, amb un 'sí' provinent del seu pic, la meua presó obrirà les seues portes. Però mai vaig aconseguir eixe 'sí', ni amb promeses, ni suplicant, ni tampoc plorant.

Sóc un peix dins d'una gàbia, i he tingut un somni, no un malson, un somni, per primera vegada en la meua vida, he tingut un somni i no un malson. En el meu somni tots els meus desitjos s'anaven fent realitat. Primer, les meues aletes es van convertir en ales, i les meues escates, en plomes. Després, vaig aconseguir volar junt al meu germà amb les meues noves ales. Així, vaig poder veure totes les belles coses de què ell em parlava, els arbres i les flors, i inclòs les criatures de les seues històries. Durant eixe somni, vaig ser feliç, però al final em vaig despertar. Una part de mi desitjava quedar-se en el somni, però una altra desitjava ser lliure de veritat. En eixe moment vaig sentir que podia fer-ho, que podia escapar d'eixa gàbia i seguir els meus somnis, així que ho vaig intentar per última vegada.

Sóc un peix dins d'una gàbia, i hui ha sigut l'última vegada que vaig intentar eixir d'ella. Per última vegada, vaig agafar fermament la porta i vaig estirar d'ella amb totes les meues forces, com havia fet altres centenars de vegades, els altres centenars de vegades que van resultar en va. De nou, la porta no es va moure, no vaig aconseguir res, una altra vegada. No ho podia creure, si el meu germà aconseguia obrir la porta, per què jo no? En mon desesperació, comencé a moure'm de banda a banda mentres tirava. D'esquerra a dreta i de baix a dalt, i ací va ser quan vaig aconseguir obrir la porta. Em vaig quedar en moment contemplant el que havia passat, pensant en com tot eixe temps no m'havia fixat en com obría la porta el meu germà, i que tot eixe temps, mentre jo patia per no poder eixir, la porta estava a la meua disposició, i tot el que havia d'haver fet era buscar una altra forma d'obrir-la. Em sentia tan estúpid, però la curiositat de saber el que hi havia a l'altre

costat era més fort que eixe sentiment. A la fi, vaig eixir de la gàbia, com sempre havia desitjat.

Sóc un peix dins d'una gàbia, i per fi vaig aconseguir escapar d'ella, però l'exterior no va ser com m'ho esperava. Quan vaig eixir de la meua presó, vaig caure a terra, ja no podia nadar en l'aire com podia en la gàbia, i tampoc podia respirar. Sabia que eixe era el meu final hi ho vaig acceptar, ja no podia fer res. Abans de morir, vaig poder mirar al meu voltant, eren només quatre tristes parets que contenien alguns objectes molt grans, de la mateixa manera en la qual la gàbia em contenia a mi i m donava vida.

Sóc un peix en el sòl d'una casa, esperant la mort, no puc fer res respecte d'aixó, i m'entristeix. M'agradaria haver-me acomiadat del meu germà, però ja és massa tard.

